

יום חמישי, 22.7.04, 11:22
צומת השדרן

כולם

את

ונזכור

חברת "עד עולם" מגילי ים הכפיעה לאחרונה עם מדור ניצול ציני של השכנו? מסחור המוות? זילות הכאב? בעל

"בעולם זה מאוד מקובל ואני חושב שגם בחיני יש לאנשים צורך להנציח את יקיריהם... שדך בן אור צילום: ניר קורד

מרים על נפטר מה כבר יש לכתוב עליו, הוא היה נהג או רבנים כאן לה, אבל אני לא נאמין בזה. אני באמת חושב שאין אדם שאין מאחורי ריו מפורי. כל אדם עשה משהו טוב ויפה בחייו שלו, או למה לא להנציח את הרבנים והוסים האלה?
אולי כי הניצוח לא חשב מאיזשהו מלבלי?
אני מודע לזה שההתייחסות בארץ לזה שונה מזו שבעולם. החבי"ה קיימת תרומה לתרבות מאוד קודרת של העניין, אבל בארצות נאורות מתייחסים לזה אחרת. שם מפרסמים כאלה כתבות ממש בסי נאור למות ורואים בזה משהו שתרומם לכבוד המת ולא להיפך".
כל העיבור הזה בין מוות לפסח לא קצת צורם לך?
"תראי, כשאדם נפטר יש הרבה סידורים לעשות. זה לא הורב הכי געים, אבל עיריין צריך לפרסם מודעת אבל, לראובן למצבת, יש כל מיני רבנים שאנשים מוציאים עליהם הרבה כספים. אני בסך הכל נתון לאנשים עוד כלי, עוד אופציה להנציח את הוכר של הוקוד שלהם כמו שהם היו רוצים לראות אותו. למשל אותו חבר שלי שאביו נפטר, נכשיו יש לו כלי להנציח את הסיפור של אבא שלו כך שהוא לא ירגיש שכל חייו היו לשווא".
חיות בותב כתבה בזאת על אונתך שנפטרתי?
"כבריל, אם את שואלת אותי איתן יוצאת לעשות את זה אז התשובה הצודקת זה להנציח את יקיריהם. רביה פעמים אני שימע אנשים אר"

תרומה לכבוד המת
כן אור שכל את אחרתו כשנפטרה כמולך שירותה הצבאי, אבל את הנישה ואת הפוטנציאל הגלום בעסק דחה כמולך ימי שכעה בכיתו של חבר. "שכנו אצל חבר שלי שאביו נפטר", הוא מספר, "הוא ריבך על זה שכעצב אני אחי לא יודע מה האדם הזה עשה בחייו. כיוון שגם אחותי נפטרה הנבתי את הכאב שלו. נוכרתי כמודר ענת שמאור מקובלות בעולם, ובמודר בארצות הברית, כמו כתבות כאלה שמספרות על חיי הנפטרים. בניו יורק טיימס למשל יש מדור מיוחד של obituaries, זה אפילו אח המורדים הכי פופולריים בעיר תוך. בעולם זה מאוד מקובל, ואני חושב שגם בארץ יש לאנשים את הצורך הזה להנציח את יקיריהם. רביה פעמים אני שימע אנשים אר"

בס" ולצר לזכו התיבה "עד עולם", מתנוסס במודעות מספר השל" וכן של החברה, כותבת אתר האינטרנט והדריעה בוו הלשון "מדור עד עולם" מאפשר למשפחות להנציח את חייהם ופועלים של יקירי יום ולכבר את זכרם באמצעות כתבת זיכרון, שתפרסם במודרנו בכל אחד מהעיתונים מוכנס בעלב זה שם העיתון, ס"ח. צוות "עד עולם" שימע את סיפור חייו של הנפטר וישמע קודם לדמותו, שני יצרו את זכרו בריוק כפי שבני המשפחה מעוניינים שיוזכר. לאחר וכן תעבור כתבת הזיכרון עריכה מקצועית, והנוסח הסופי שלה יי" זלח לאישי המשפחה.
דיל מוילם לכל הדעות. המשפחה מרוויחה הנחה ראויה של קידה ושליטה על המודר הנכתב בדיי אנשי מקצוע מילמנים, החבי"ה מרוויחה את כספה של המשפחה, העיתון מרוויח מכספה של החי"ה. חשש קל לסחור ציני של המוות? "אני לא רואה את זה ככה", זכר בן אור, "לאנשים יש צרכים נבדיל למלא אותם, ויש פה בהחלט זורך גרול בהנצחת זכר הוקיר שנפטר".
מכובסת על ידי החברה, בשבועות האחרונים התחילו להתפרסם מעט מדי יום כתבות זיכרון מוחמנת כאלה בעמודי מודעות האבל "פעריב" וב"דריעות אחרונות". ציתון "הארץ", על פי בן אור, נאות פך רוא להקצות שטח פרסום עבור המודר שלו אלא שבינע "עד עיר" מ" מעריפה להתקצות בשני העיתונים הגדולים. תמורת כתבת זיכר

סחר הראל
בספרו של אנדריי קורקוב "המות והמינגוויין", מקבל המספר את שרת סותב הכתבות המוחמנת שמתפרסמות מדי יום בעיתון על אנשים שהלכו לעולמם. זה קורה אף שם ברסיה, ובדוח המספר מעלה הדריעה חודך כמעט מקאברי אצל הקורא, בעיקר כוכבי מוגיית ההתפרנסות הממות. זה היה רק עניין של זמן עד שהרעיון הגאני יהפוך לסטארטאפ גם במדינה קולטת ככל ושיכל שגנו. המות הרי אודת כרוע כאן, ואם במאי שלוויה וקולטת תפרנסים מסרטי ורדוא על חללים המוחמנת על ידי עמותות ואחרו תגי צוה, אך כביע שכתבים יתפרנסו מכתבות מוחמנת על נפטרים. תעשיית השכול הדי וקוקה מדי פעם לוריקת מרין רעננה, ואך לא חשב על זה קודם.
מי שדחה את הפוטנציאל הגלום בכתבות מוחמנת על נפטרים שמודר" סמות בעיתונים הוימיים הוא שקר בן אור, 35, עורך רין במקצועו וזח סכול בעצמו. לפני כשלושה חודשים הוא הקים חברה ביס "עד עולם" ומי קם את מסדריה בגליל ים. הוא פנה אל שלושת העיתונים הוימיים הגדורי לים בהצעה לפרסם על בסיס יומי כתבות קצרות שימוטנו על ידי המשפחות, לזכר יקיריהן המתים.
לפני שבועות ספורים החל שקר לפרסם את הדברה שלו במודר" מודעות האבל ב"מעריב" וב"דריעות אחרונות". תחת כותרת "ביטוי אישי לזכר יקיר"

